

Kristoffer Olesen Larsens prædiken påskedag

Taler

Kristoffer Olesen Larsen
Præst

Dato

9. april 1950

Sted

Esajas Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 28, vers 1-8

Det vi her har hørt, er ikke en beretning om en os uvedkommende begivenhed, som vi kan diskutere, men det er et budskab, hvori vi enten som de første disciple hører Guds røst eller slet intet hører. Det er et budskab om, at det gamle er forbigangent, det er blevet nyt, – det er blevet nyt at være menneske, vort menneskeliv er blevet nyt for os.

Det gamle er forbigangent, Gud har sagt sin mening om det, og den mening er, at det er dødt og magtesløst; Gud har sat det bagved os, gjort det til fortid. Alt det, som gør livet meningsløst og håbløst: vor vantro og vor trods, vor ulydighed og vor selvhævdelse, har Gud dømt og tilgivet, så det ikke længer er det, der bestemmer vort liv; vi tilhører ikke længer os selv, men Gud. Livet er ikke længere vort, – vort liv er forbigangent, – men livet er Guds, givet os som en Guds gave og en Guds befaling.

Opstandelsens budskab gør fordring på at have skabt hele tilværelsen om, på at bringe en ny sandhed om menneskelivet, på at have gjort alt nyt.

Opstandelsens budskab er et budskab om livet levet i tro og håb og lydighed mod Gud, er at Gud i sin nåde giver os dette liv, giver os at leve. At Gud ved at gøre livet til et liv i tro og håb og lydighed oprejser det af vantroen og håbløsheden og frygten, hvori det er dødt, at Gud oprejser livet af døden og gør det levende på ny. Gud gør vort liv levende ved at gøre det til et liv af hans nåde og til et liv i håb til ham. Dette liv levet i tak til Gud og i ansvar overfor ham, det er livet, og det forkyndes og tilsiges os i budskabet om Jesu opstandelse. Vor forargelse og vantro oprøres mod livet og forkaster det, – som menneskene rejste

et kors for Jesus, der var dette liv levet her i verden, – men Gud tilgiver de skyldige og giver dem i tilgivelsen del i livets opstandelse. Gud siger til os, at han har taget livet fra vor vantro og trods, hvormed vi har ødelagt det, og nu giver os det fyldt med håb og tro.

Det er meget almindeligt, at man opfatter opstandelsesbudskabet som noget, der ikke angår vort liv nu, vort liv i denne verden, men bare taler om et andet liv engang efter døden. Men intet kan være mere forkert. Det er netop nu, det er netop dette liv, det gælder. Evangeliet forkynder Guds dom over vort liv i dets vantro og selvtilstrækkelighed og kalder det for død og tomhed, og evangeliet forkynder os livet som Guds gave, tilsiger os det som opstandelsens sejr over os og vor død. Det gamle liv har vi fra os selv, i os selv og som vort eget. Det nye liv har vi fra Gud i Guds ord og som Guds gave, – har det fra Gud, d. v. s. vi har det i tro på Guds gerning i Kristus. Livet er enten vort, vor ejendom og vor ret, vore ønsker og vore krav, og så er det uden håb og uden Gud i verden; så hører det i dødsfrygt døden til, eller også er det Guds gave i evangeliet om Jesus, Guds befaling, Guds vilje, og så er det et liv i håb og tro. Livet er enten, hvad vi er, kan eller har, og så er det et liv, hvor vi er afhængige af os selv og af verden, eller livet er som barnets liv, et liv, hvor vi kun er afhængige af Gud, hvor Gud holder os i live, og vi ikke har andet end at leve i ansvar overfor livets giver. Hvad forandrer da evangeliet? Intetsomhelst – sådan som vi har travlt med at få det forandret, fordi vi flygter fra det, – kamp og møje, bekymring, ja, selv døden bliver stående. Vor vantro er der også med al sin håbløshed og med al den forargelse på livet, som den kan opfinde.

Hvad gør da evangeliet? Det sætter i dette vort liv opstandelsens budskab, budskabet om Guds sejr over vantro og håbløshed, over livsflugt og dødsfrygt, – og se, alt er blevet nyt. Evangeliet forandrer ikke noget, men det forandrer alt, – det er jo at alt bliver forandret, når Gud giver os at leve i tro og håb. Så behøver vi ikke at lyve os fra vor vantro og frygt, – når vi bekender det for Gud, rejser Gud som et opstandelsens under troen på deres sted og fratager dem al magt over os og ret til os. Det var jo det, disciplene troede på, at Gud i Jesus sejrede over menneskets vantro og ulydighed, – ved at tilgive de skyldige, og ved at give dem Jesus som deres herre og frelser, hans liv som deres liv, hans tro og håb som deres tro og håb.

Menneskene har travlt med deres eget liv, travlt med at leve for sig selv, travlt med at finde lykke og harmoni, med at skaffe sig en god samvittighed, med at

trøste sig selv og være sig selv nok. De flygter fra livet ind i deres egne drømme, de strides om magt og ære og lyver sig fra døden som den, der for stedse gør en ende på dette liv. Det er vort liv, det vi holder os til og søger at redde. Dette liv er oprør mod Gud, mod det liv, Gud skabte os til. Det var og det er det liv der fornægter Jesus der forarges på ham og hans evangelium. Korset det er hvad vi mennesker har at svare Gud med, når han spørger om sine skabninger og børn. Selvfølgelig er det pjat at tale om vor skyld i en begivenhed for 2000 år siden, vor skyld er skyld nu overfor det liv, Gud har givet os. Korset, forkastelsen, er menneskenes svar til deres Gud og skaber, – og det er Guds dom over menneskene, at deres svar på hans krav på dem er oprør og død.

Jesu død er menneskenes dom over livet i dets sandhed, som Jesus forkyndte og levede det, – og er derfor også Guds dom over menneskene; Guds dom over verden i dens gudløshed.

Gud dømmes, at det er skyld og død, håbløshed og fortabelse. Dette var og vil altid være Guds dom over os mennesker. Og det er i denne dom Gud taler til os, at Gud gør op med os. Der er overhovedet ikke mening i at forkynde opstandelsens budskab for dem, der ikke står som skyldige overfor livet, – det er og skal være for dem en tåbelig tale. Men for dem, der er skyldige overfor Gud, for dem er det Guds tilgivelse. For dem, der har vendt livet ryggen, for dem er det, at livet gives dem på ny. For dem, for hvem det er blevet meningsløst og håbløst, fordi de har gjort sig selv til livets formål og dyrket deres egne forhåbninger, for dem er det, at der atter bliver mening i livet, at det atter bliver givet dem at håbe.

Opstandelsens budskab er, at i evangeliet om vor herre Jesus kommer troen til de vantro, håbet til de håbløse og livet til dem, der har opgivet at leve. Det er, at Gud har sejret og vil sejre over vor død, – sejret derved, at han har oprejst og stadig på ny rejser budskabet om sin nåde og sit krav af den død, hvori vi i vor forargelse har begravet det. Ved troen på Gud er verden og skæbnen overvunden, ved håbet til Gud har døds- frygten mistet sin herskermagt over os, ved ansvaret for livet har livet mistet sin meningsløshed.

Opstandelse – det betyder, at Gud lever, og at vi er til for ham. Vi er som børn, der er løbet hjemmefra, og som hvor vi end søger hen, selv om det skulde være tilbage, altid søger længere hjemmefra, fordi vi søger os selv; – i evangeliet er Gud gået hjemmefra for at søge os, og han har fundet os og har stillet sig foran

os, så det nu er ham vi støder på i vor vantro flugt fra livet, – hans dom og hans tilgivelse. Det er Guds gerning: en tilintetgørende dom over menneskets livsflugt og en tilbagegivelse af barnets liv. Mon det ikke er temmelig hen i vejret at sige, at dette budskab ikke vedkommer os mennesker nu og intet har med menneskelivet at gøre?

Hvad mener vi, når vi taler om troen på vor herres Jesu opstandelse? Troen på Jesu opstandelse er troen på, at Gud trods vor vantro og forargelse er vor Gud og fader. Det er troen på, at i evangeliets ord er troen givet de vantro og håbet de håbløse. Det er troen på, at Guds krav på mig står ved magt og med sandhedens ret over mig kalder mig til at tage mit liv op og forpligter mig på min næste. Troen på opstandelsen er troen på Guds nåde bagved alt og i alt, på at jeg er hans i tid og evighed. Troen på, at Guds er trøsten, så jeg ikke behøver at trøste mig selv; at mit liv og min skæbne er i Guds hånd, så jeg ikke behøver at bekymre mig for mig selv. Det er troen på, at der er givet mig en fremtid og et håb i Guds barmhjertighed, så hverken liv eller død, eller skæbnen eller verden kan skille mig fra Guds kærlighed.

Denne tro er opstandelsens gave, ja, denne tro er opstandelsen til livet, i denne tro holder Gud os fast ved livet, holder Gud os i live, – for denne tro er livet. Opstandelsens budskab er livets gave, det budskab er det vi tror på, når vi bekender vor vantro og beder Gud om at lære os at tro.

Kilde

Larsen, K. Olesen: "Fyrre Prædikener", s. 143-147. Privattryk. 1969.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet, Påskedag, Tidehverv

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/kristoffer-olesen-larsens-praediken-paskedag>